

TẢN MẠN:

Niềm yêu thương gửi mẹ

Bao năm tháng sống bình yên trong ngôi nhà thân quen, có các anh chị, có cha và đặc biệt là luôn có bóng dáng thân thương của mẹ, con thấy mình hạnh phúc biết mấy. Cái nắng, cái gió, cái lam lũ của cuộc sống quê mình đã ngấm vào mẹ để hàng đêm hơi ấm của tình mẹ bao la đã len lỏi vào tận sâu thẳm tâm hồn con, dưỡng nuôi chúng con khôn lớn... Nhìn những nhọc nhằn hằn lên dáng mẹ, con tự nhủ mình phải thật cố gắng để “có quà” tặng mẹ. Ngày con biết tin con đỗ đại học là ngày mẹ vui nhất trong những năm tháng kể từ khi con bắt đầu biết nhận thức. Con đọc được trong ánh mắt của mẹ có tình yêu thương và niềm vui ánh lên như mạnh hơn cả ngàn câu nói.

Trước lúc đi nhập trường, mẹ ôm con và cố kìm giọt nước mắt. Thay vì khóc cho yêu thương, mẹ cười và dặn con gái rất nhiều điều. Hà Nội hoa lệ đón con với hàng trang nặng trĩu trong đó có cả hình bóng mẹ. Con đã khóc thật nhiều bởi nhớ nhung, buồn và cảm giác cô đơn nhưng tất cả đều được giấu kín bởi nếu biết mẹ sẽ buồn và lo lắng. Bất cứ khi nào con cũng muốn nói với mẹ rằng: Con khoẻ, học tốt, sống tốt và nhớ mẹ thật nhiều. Con muốn bao lo toan trên vai mẹ trút bớt xuống dòng đời và chảy trôi theo năm tháng bình yên...

Giờ đây, con đã là cô sinh viên năm thứ hai. Tất cả những nỗi niềm của con không còn dai dẳng theo những giọt nước mắt mà ẩn kín trong trái tim, để tình yêu thương mẹ trong con mãi còn được sưởi ấm. Con gái mẹ bây giờ đã biết tận dụng thời gian rỗi để lo toan cho cuộc sống ăn học và tự lập của mình, đã san sẻ trên đôi vai mẹ chút nặng nề của cuộc sống. Và dù có bận rộn đến đâu, học hành vất vả đến đâu và công việc làm thêm có tất bật đến đâu đi chăng nữa thì hàng đêm, miên bình yên mà con tìm về chính là bên mẹ, nỗi nhớ mẹ trong con vẫn cứ cồn cào, dai dẳng, khôn nguôi. Những lúc ấy con hay thì thầm: "*Không biết giờ này, mẹ của con đã được ngủ hay chưa?*".

>> ĐẶNG THỊ MAI (K27 Bảo mạng điện tử, HV BC&TT)

